Πάλη για «εξουσία» στην οικογένεια (Άγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Σεπτεμβρίου, 2023

Ἂν ἡ γυναῖκα ἐργάζεται ἐξίσου μὲ τὸν ἄνδρα, τότε πάλι καταργεῖται ἡ δικαιοσύνη, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα στὴν οἰκογένεια, παράλληλα μὲ τὴν ἐργασία, βαστάζει καὶ ἄλλα βάρη, ἐπιπρόσθετα καθήκοντα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν. Θὰ νόμιζε κάποιος ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα βαρύνεται ἀπὸ μεγαλύτερες εὐθύνες καὶ ἀσκεῖ πολυπλοκότερο ρόλο, σὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ἀνήκει τὸ προνόμιο νὰ «κατευθύνει» τὴν οἰκογένεια. Ἀσφαλῶς κάποιος πρέπει νὰ κατευθύνει τὴν οἰκογένεια, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο ἀνθρώπινο καθίδρυμα. Ἔτσι, σὲ πολλὲς οἰκογένειες ἀνακύπτει ἡ **πάλη γιὰ ἐξουσία**, ποὺ πολὺ συχνὰ γίνεται καταστροφικὴ γιὰ τὴν οἰκογένεια. Συνεπῶς, ὅπου καὶ ἂν στρέψουμε τὴν προσοχή μας, παντοῦ βλέπουμε ὑπερβολικὰ πολύπλοκα προβλήματα, καὶ δὲν πλησιάσαμε ἀκόμη στὴν ἐπίλυσή τους.

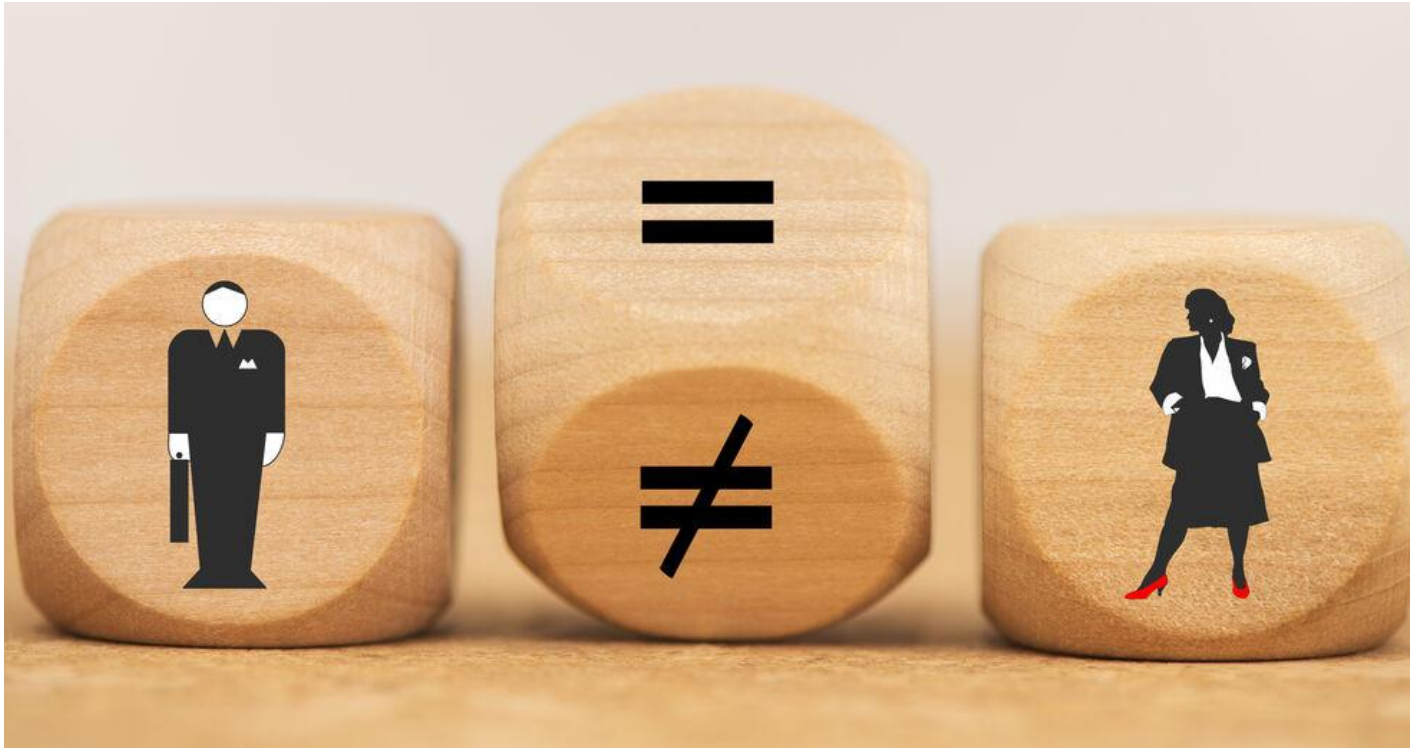

Ἔκανα τίς λίγες αὐτὲς παρατηρήσεις, γιὰ νὰ δῶ τὰ πράγματα ἔτσι ὅπως τὰ βλέπει ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐμεῖς ὡς χριστιανοὶ βλέπουμε ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν προσέχουν. Θεωροῦμε ὅτι τὸ σπουδαιότερο θέμα γενικὰ γιὰ κάθε ἄνθρωπο εἶναι τὸ ἐρώτημα: **Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ποιός εἶναι ὁ προορισμός του; Γιατί καὶ γιὰ ποιό λόγο ἐμφανίστηκε στὸν κόσμο; Ποιός σκοπὸς ὑπάρχει μπροστά του; Ποιό εἶναι τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του;** Ἂν δὲν ἀπαντήσουμε στὰ ἐρωτήματα αὐτά, δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ λύσουμε τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε οὔτε σὲ ἕνα ἐπίπεδο. Εἶναι ἀδύνατον γιὰ παράδειγμα νὰ ἐπιτύχουμε ἀληθινὰ δίκαια δομῇ τῆς κοινωνίας χωρὶς τὴ γνώση αὐτή. Δὲν μποροῦμε νὰ λύσουμε τὸ πρόβλημα τῆς κρατικῆς ὀργανώσεως, ἂν δὲν ἔχουμε ἀπάντηση στὸ κύριο αὐτὸ ἐρώτημα. Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας γράφεται μὲ ἄσκοπη περιδίνηση, παράλογους πολέμους, ἄδικη καταπίεση τοῦ ἰσχυροῦ ἐπάνω στὸν ἀσθενῆ, ὅπως βλέπουμε στὸ ζωικὸ κόσμο. Συνεπῶς, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὴν παίρνουμε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή: «*Καὶ ἐποίησεν ὁ*

Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ᾽ εἰκόνα Θεοῦ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς» (Γέν. 1,27). Καὶ λίγο πιὸ κάτω διαβάζουμε: «*Ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν*» (Γέν. 2,7).

Ἂν λοιπὸν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ὡς ἑνιαία ἀνθρωπότητα, τότε εἶναι φυσικὸ ὅτι τὸ θέμα τῆς σχέσεως μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἦταν καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζωτικὰ θέματα. Ἂν στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὰ φυσικὰ χαρίσματα τῆς γυναίκας καὶ τὰ συγκρίνουμε μὲ τὰ ἀντίστοιχά τους στὸν ἄνδρα, θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν μακρόχρονη πεῖρα ὅτι τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἶναι ποικίλα· κάποτε συμπίπτουν, ἐνῶ κάποτε γίνονται συμπληρωματικὰ τὸ ἕνα τοῦ ἄλλου. Γνωρίζουμε ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφῇ ὅτι στὴν Ἀνατολή, ὅπου γεννήθηκαν ὅλες οἱ μεγάλες θρησκεῖες, ἡ κυριότητα τοῦ ἄνδρα ἐπάνω στὴ γυναῖκα ἦταν ὑπερβολικὰ ἰσχυρή. Ἡ γυναῖκα στὴ συνείδηση τῆς Ἀνατολῆς ἦταν κατὰ κάποιο τρόπο κατώτερο ὄν. Ἀκόμη καὶ στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε παρόμοια χωρία, ὅπως γιὰ παράδειγμα: «*Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων*» (Μάτθ. 14, 21). Ἐλάμβαναν ὑπ᾽ ὄψιν μόνο τούς ἄνδρες, ἐνῶ τίς γυναῖκες οὔτε κἂν τίς μετροῦσαν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ βλέπουμε μόνο στὴν Ἀνατολή.

Ἔτυχε νὰ διαβάσω, ὅταν ἤμουν νέος, κάποιες στατιστικὲς ποὺ ἔκαναν μερικοὶ Γερμανοὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι γιὰ τὸν ρόλο τοῦ ἄνδρα καὶ τὸν ρόλο τῆς γυναίκας στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ πολυμαθεῖς αὐτοὶ Γερμανοὶ παρουσίαζαν τὰ κατορθώματα τοῦ ἄνδρα ὡς ἄκρως σημαντικὰ (παρομοιάζοντας τὰ ὡς ὄρη ὑψηλὰ), ἐνῶ ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῆς γυναίκας σημείωναν μόνο μερικὰ ποὺ οὕτως ἢ ἄλλως γράφτηκαν στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ.

Μοῦ φαίνεται ὅτι **ἡ παρεξήγηση αὐτὴ ἐμφανίστηκε ὡς συνέπεια τῆς ἀπώλειας τῆς συνειδήσεως ἐκείνης, ποὺ περιέχεται στὴ Γραφῇ**: «*Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ᾽ εἰκόνα Θεοῦ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς*» (Γέν. 1,27).

Αὐτὸ τὸ ξεχνοῦν ὄχι μόνο οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες. Γιὰ νὰ διορθώσουμε λοιπὸν τὴ ζωή μας σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ὀφείλουν οἱ γυναῖκες νὰ ἀνυψωθοῦν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ φανερώσουν στὸν κόσμο τὴν αὐθεντικὴ ἀξία τους, τὸν ὑψηλὸ ρόλο τους. Γιὰ τὴν χριστιανικὴ Ἐκκλησία τὸ θέμα τοῦ ρόλου τῆς γυναίκας γίνεται κάθε χρόνο διαρκῶς ὀξύτερο.

Βλέπουμε ὅτι στὶς χῶρες ὅπου ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς διεξάγει ἀνοικτὴ πάλη ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἐφαρμογὴ κάθε εἴδους ἐκβιασμῶν, διασώζει τὴν Ἐκκλησία ἡ ἀνδρεία τῶν γυναικῶν, ἡ αὐτοθυσία τους, ἡ ἑτοιμότητά τους γιὰ κάθε εἴδους παθήματα. Παντοῦ παρατηροῦμε ὅτι οἱ γυναῖκες στὶς Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν τὸ

μεγαλύτερο ποσοστό. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι στὶς Ἐκκλησίες κατὰ τίς ἀκολουθίες οἱ γυναῖκες συνιστοῦν τὴν πλειονότητα, κάποτε τὰ τρία τέταρτα, κάποτε ὅμως καὶ περισσότερο. Ἂν τώρα ὅλες οἱ γυναῖκες ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τότε αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχει, γιατί οἱ ἄνδρες ποὺ ἐκπληρώνουν ὑψηλὴ ποιμαντικὴ διακονία, κατέχοντας ὑψηλὲς ἱεραρχικὲς θέσεις, θὰ ἔμεναν ὀλιγάριθμοι καί, μὲ ἁπλὰ λόγια, θὰ ἦταν γι' αὐτοὺς ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς ἀδύνατον νὰ διατηρήσουν τὴν Ἐκκλησία.

Συνεπῶς ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στὴν Ἐκκλησία εἶναι μεγάλος, καὶ ὅλοι μας πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὸ φαινόμενο αὐτό. Στὴ χριστιανική μας διδασκαλία γιὰ τὸν ἄνθρωπο, μιλῶντας θεολογικά, ἡ γυναῖκα παρουσιάζεται στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέτρο ὡς ἄνθρωπος, ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας. Οἱ δυνατότητες τῆς διακονίας της μέσα στὴν ἱστορία εἶναι ἀπεριόριστες. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος σαρκώθηκε ἀπὸ γυναῖκα καταδεικνύει ὅτι **ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι καθόλου μειωμένη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ**.

("Τὸ Μυστήριο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς", Ἰ. Μ. Τιμίου Προδρόμου Ἔσσεξ)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr*)*